

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Idyl og Æventyr

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann07tom-shoot-idm140702590883600/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ja karske, lærend Sol faar Tid at hvidne
 De siemme Pletter, burde han med Flid
 Først vise Godfolk Godfolks Tøj det skidne —
 Hvorfor skal just Kuløren være hvid?

„Bekend Kulør!“ saa lyder Tidens Løsen.
 „Sig Sandhed! Trepanér! Skær op! Søg ud!
 Bryd frem i Dagen — bort fra Drømme-Døsen —
 Erkendelsen er Poesiens Brud!“
 Javist; jeg véd det: nu om Stunder tæller
 Jert Forsker-Kor et daglig øget Tal —
 Kan hændes for *Poeten* dog det gælder
 At staa imod, hvor Tiden gaar mod Fald!

Anatomér saa meget, som I lyster —
 Den Kunst kan læres, om den end er svær!
 End dier Poesien Ammebryster
 Saa hvide som de høje Alpers Brær;
 End strømmer Guddomsblod i Digtets Aarer,
 Hvis Stof ved Mikroskop ej regnes ud: —
 Tilbed Naturen, under Smil som Taarer,
 Og den blir Digter-Længslens store Brud.

Ej den „Natur“, som i de kvalme Byer
 Pestsmitter stønner for en Forskers Kniv —
 Nej den Natur, som *deres* Hænder flyer,
 Der voldelig vil skænke Digtet Liv.
 Enhver Mand sit! Lad Lægen Kunsten drive
 Til Slægtens Gavn — det er hans Ret, hans Lov,
 Men for de sunde skal Poeten skrive:
 De karske har *hans* Lægedom behov!

Thi det er Sagen: medens Slægten stønner
 Af Had i den saakaldte „Sandheds“ Favn,
 Saa hører dog *Naturen* kun de Bønner,
 Der vies den i Kærlighedens Navn;
 Den kaared Digteren, fra gamle Dage,
 Til Tempeltjener i sit rene Hjem —
 Bestandig drager ham hans Kald tilbage
 Dér hvor I raaber blindt og emsigt: frem!

Han kan og vil ej se den hele Klode
 Som en Bakterie-Verden, som et Rum
 Hvor Døden synes fast det ene gode,
 Hvor Livs-Fortrøstningen staa isnet, stum;